

Önceleri yönetenler toplumu kucaklar kimseyi ötekileştirmedik. Terör denen bela yok sayılacak dereceye kadar indirgenmişti. Beğenmeyip sürekli eleştirilen koalisyon hükümeti vardı hemde üç partiliydi. Tarımsal üretim olduğu için köylerde yaşayanlar vardı. Üretimden koparılıp varoşlar oluştu. Tassaruf etme alışkanlıklarımız vardı. Onların yerini ödenemeyen kredi kartları aldı. Sayılan büyükler, sevilen küçükler vardı. Sevgi, saygı rafa kalktı.

Özellikle dış politikada bu kadar yanlış yapmamış ve içeride ayrışmamıştık. Şimdilerde dışarıda yalnızlaşıp, içeride kutuplaştık.

Ulusal Bağımsızlık savaşı vererek cumhuriyeti kuranlara saygımız vardı. Onlara saldırmak moda halini aldı.

Analarımızın sevinç gözyaşları vardı, yerini acılı feryatları aldı, Çocuklar için 23 Nisanlarımız, gençler için 19 Mayıslarımız, toplumun hepsi için 29 Ekimlerimiz vardı. Bunlar toplumu kaynaştırıp millet olma birliğinin heyecanını ayakta tutardı. Onların yitirmekle kalmadık yerlerine başka tarihler koyduk.

Terör korkumuz yok denecek kadar azdı. Kitlemel eylemleri yabancı ülkelerin haberlerinden duyar ve şaşardık. Şimdi içinde yaşamaya mahkum edildik.

Etnik kimlik sorgulanmazdı, din kutsaldı, siyasete kapalıydı.

Mahkemeler bağımsız, hak hukuk ve adalet vardı.

Köşk masraflarını azaltıp, artanı maliyeye iade eden ve kırmızı ışıkta duran cumhurbaşkanlarımız vardı. Ellerinde fileyle pazarlarda dolanırlardı.

Devlet yüklerinin tarafsızlığı tartışılmazdı. "Cumhurbaşkanı tarafsız değil, saraya gitmeyeceğim mührü alırlarsa alsınlar, benide halk seçti" diyen muhtarlarımız oldu.

Atatürkçülük dersleri kaldırılınsın diyen sözde öğretmenler yoktu, Köy Enstitüsü ve Yüksek Öğretmen Okulu çıkışlı çağdaş öğretmenlerimiz vardı. Onların yerini hurafeye inanan koltuk sevdalıları ve "İlk laik şeytandır. Dünyada ne kadar hırsız, p... varsa laiktir" diyen okul müdürleri aldı.

"Suriye politikamız büyük yanlışlarla dolu, şimdi bunları tamir ediyoruz, düzeltiyoruz" diyen Başbakan Yardımcılarımız ve kendileri Ankara dışındayken buradayım diye TBMM'ne pusula veren iktidar vekillerimiz ile "Bu ülke siyaseten ve dinen kandırılmışların ülkesi" oldu diyen Çiçek gibi TBMM eski başkanımız yoktu!

Kindar, dindar gençlik ayrımı yoktu. Kin ve nefret duyulmazdı.

"Satranç, tavlardan da kumardan da beter. Satranç oynayan kişi insanların en yalancısı. Satranç oynayan lanetlenmiştir." Diyen din bezirganları yoktu.

Başkanlık: Padişahlıktır, diktatörlüktür dedikten sonra, başkanlığa karşı çıkmak cehalettir diyen Profesör ünvanlı Kuzu gibi vekillerimiz yoktu.

Yolsuzluk yapanlar korunmazdı. En önemlisi devlete ve insana güven vardı. Sanki ülkeyi muhalefet partileri yönetiyor gibi şikayet eden iktidarlar da yoktu.